Nr. 12 zawiera wyłącznie Sprawy Lotnictwa Cywilnego

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Nr. 13 Warszawa, 14 kwietnia 1934 r. Rok XVI

T R E Ś Ć:

SPRAWY RUCHU KOLEJOWEGO.

67.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 27 marca 1934 r. Nr. R. O. II. 50/60 w sprawie uzupełnienia Przepisów ruchu (Nr. R. 1).

W przepisach ruchu (Nr. R. 1), zatwierdzonych rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 12 czerwca 1933 roku Nr. R. O. II. 50/5, wprowadza się następujące uzupełnienia:

W końcu ust. 2 § 70 dodać zdanie: „Końcowy konduktor zatrzymanego pociągu powinien natychmiast zająć takie stanowisko, żeby mógł obserwować szlak wstecz pociągu i gdyby się z tego kierunku zbliżał inny pociąg, to konduktor ten obowiązany jest biec naprzeciw i dawać sygnał „stój".

Za niewykonanie tego zabezpieczenia pociągu ponosi odpowiedzialność niezależnie od końcowego konduktora również i kierownik pociągu.

Postanowienie ust. (6) § 70 skreślić, a wzamian wpisać postanowienie następujące: „Jeżeli pociąg został zatrzymany na szlaku, nie przed semaforem, ustawionym na „stój", lecz z innego jakiegokolwiek powodu i nie został jeszcze osłonięty sygnałami, to na linji jednotorowej pierwszy i końcowy konduktorzy, a na linji dwutorowej końcowy konduktor, obowiązani są pilnie obserwować szlak i gdyby zbliżał się jaki inny pociąg, obowiązani są biec naprzeciw i dawać sygnał „stój". Kierownik pociągu ponosi odpowiedzialność za niewykonanie tego zabezpieczenia pociągu narówni z wymienionymi konduktorami.

68.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16 marca 1934 r. Nr. R. O. III. 107/12/34 w sprawie klasyfikacji stacyj Polskch Kolei Państwowych.

W częściowej zmianie rozporządzenia mego z dnia 7 września 1933 roku Nr. R. O. III. 107/2 w sprawie klasyfikacji Stacyj Polskich Kolei Państwowych, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym M. K. Nr. 15 z roku 1933 pod poz. 121 zarządzam z dniem 1 kwietnia 1934 r. zaszeregowanie stacji Modlin w Dyrekcji O. K. P. Warszawa do rzędu stacyj II klasy.

69.

R. O. III/117/1/34 z dnia 28 marca 1934 roku, w sprawie zajmowania pomieszczeń w gmachach kolejowych przez Instytucje humanitarne i kulturalno-oświatowe.

Podczas przeprowadzanych inspekcji stwierdzono, że na jednej ze stacyj poczekalnia oddana została przez zawiadowcę stacji do dyspozycji Komitetu dla dożywiania dzieci, który zamknął poczekalnię i urządził w niej stołownię dla dzieci.

Skutkiem tego stacja ta pozbawiona została poczekalni, a pasażerowie zmuszeni byli oczekiwać przybycia pociągów w westibulu lub na otwartem powietrzu.

Wobec powyższego Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że zasadniczo zezwala na zajmowanie pomieszczeń w budynkach kolejowych przez Instytucje humanitarne i kulturalno-oświatowe, jednak tylko w tych przypadkach, gdy dany lokal nie jest potrzebny do celów normalnej eksploatacji i gdy na to pozwalają względy ruchowe, a więc o ile chodzi o poczekalnie to tylko w porze gdy niema ruchu pociągów, lub gdy poczekalnię można bez trudności i małym kosztem podzielić.

W każdym poszczególnym przypadku zawiadowca stacji przed oddaniem pomieszczenia do dyspozycji Komitetu powinien uwiadomić właściwą Dyrekcję Okręgową Kolei Państwowych i wyjednać jej zezwolenie.

70.

Nr. R. O. VI. 250/49 z dnia 29 marca 1934 r. w sprawie uzupełnienia Przepisów o wykonywaniu przez urzędy (stacje) kolejowe pomocniczej służby telegraficznej (Nr. R. 15).

W przepisach o wykonywaniu przez urzędy (stacje) kolejowe pomocniczej służby telegraficznej Nr. R. 15) zatwierdzonych rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 12 grudnia 1928 r. za Nr. IV. 17325/11 (Dz. Urz. M. K. Nr. 27 z 1928 r poz. 317) należy poczynić następujące uzupełnienia:

1) w § 24 punkt d w wierszu 3-m skreśla się słowo: „zagranicznych".
2) Załącznik Nr. 3 „Wyciąg z taryfy telegraficznej z objaśnieniami. A. Obrót wewnętrzny" na str. 32 objaśnienie do pozycji 7 otrzymuje następujące brzmienie: „Ilość odpisów, za które pobiera się dodatkową opłatę, równa się ilości adresów podanych w telegramie i na str. 33 w wierszu 3-m słowo: „ratyfikuje" zastępuje się słowem: „taryfikuje", w wierszach 9-m i 10 skreśla się słowa: „mniej jeden", a po słowie: „adresów" dodaje się kropkę i w wierszu 16 i 17-m po słowach: „przeciwne życzenie" dodaje się nowe zdanie: „Pierwopis telegramu odebranego pozostaje w biurze telegrafu".

SPRAWY MECHANICZNO - KOLEJOWE

71.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dn. 9 kwietnia 1934 r. Nr. MM. I. 14/10/34 w przedmiocie wydania „Instrukcji o umieszczaniu reklam handlowych i ogłoszeń w wagonach osobowych P. K. P.".

Niniejszem zatwierdzam „Instrukcję o umieszczaniu reklam handlowych i ogłoszeń w wagonach osobowych PKP.", która ukaże się równocześnie w wydaniu osobnem.

Instrukcja powyższa wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1934 r.

SPRAWY DRÓG KOŁOWYCH

72.

Nr. DR-146/14/1 z dnia 30 marca 1934 r. w sprawie obowiązków koncesjonarjusza, korzystającego z tranzytu.

W przypadkach, kiedy pewien odcinek drogi objęty został: a) koncesją z prawem wyłączności i b) koncesją zwykłą, dopuszczającą korzystanie z tego odcinka w formie tranzytu, powstać mogą wątpliwości co do uprawnień koncesjonarjusza, posiadającego koncesję zwykłą, odnośnie zabierania i wysadzania pasażerów na tym odcinku tranzytowym. Wątpliwości te mogą stać się łatwo powodem nieporozumień i sporów między zainteresowanymi koncesjonarjuszami.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia przeto, że koncesjonarjusz, korzystający z prawa tranzytu na odcinku, objętym koncesją wyłączną, nie ma prawa zabierania z początkowego punktu odcinka, objętego koncesją wyłączną, ani z innych punktów tego odcinka, pasażerów udających się do miejscowości, położonych na tym odcinku. Natomiast koncesjonarjusz ten ma prawo z początkowego punktu odcinka, objętego koncesją wyłączną, jak również z innych punktów tego odcinka zabierać pasażerów do miejscowości, położonych dalej, niż końcowy punkt tranzytowego odcinka, a więc conajmniej do następnego taryfowego przystanku (następnej miejscowości).

Koncesjonarjusz, korzystający z tranzytu ma również prawo wysadzania na tranzytowym odcinku, objętym koncesją wyłączną, pasażerów, jadących z poza odcinka, objętego wyłącznością, a więc conajmniej z przystanku taryfowego (miejscowości), poprzedzającego punkt, w którym zaczyna się odcinek wyłączny.

Odpowiednio do tego koncesjonarjusz, korzystający z tranzytu, ma prawo wydawać bilety do miejscowości i z miejscowości, położonych na odcinku, objętym wyłącznością tylko z miejscowości i do miejscowości, położonych poza tym odcinkiem.

Wskazówki, podane wyżej, powinny być w każdym przypadku tranzytu uwzględnione przy wyda-

waniu koncesyj bez prawa wyłączności przez umieszczenie w dokumencie koncesyjnym odpowiedniego zastrzeżenia. Treść tego zastrzeżenia dla koncesyj bez prawa wyłączności z zastrzeżeniem tranzytu powinna być następująca (np. w przypadku udzielenia koncesji zwykłej na linji Warszawa — Piotrków, gdy na linję Warszawa — Radom została wydana koncesja z prawem wyłączności i odcinek Warszawa — Raszyn jest tranzytowym dla koncesjonarjusza, uprawiającego przewozy z Warszawy do Piotrkowa):

„Koncesjonarjuszowi wolno zabierać pasażerów z (Warszawy) oraz z miejscowości, położonych pomiędzy (Warszawą) a (Raszynem) tylko do (Nadarzyna) i do miejscowości dalej położonych na koncesjonowanej linji. Tak samo koncesjonarjuszowi wolno wysadzać pasażerów na odcinku między (Raszynem, a (Warszawą) tylko jadących z (Nadarzyna) i z miejscowości dalej położonych na koncesjonowanej linji".

73.

Nr. DR-146-7/1, z dnia 10 kwietnia 1934 r. w sprawie wypisów z rejestru handlowego dla osób ubiegających się o koncesje na zarobkowy przewóz pojazdami mechanicznemi.

Na zapytanie jednego z Panów Wojewodów, w jakich przypadkach należy żądać od ubiegających się o koncesję na zarobkowy przewóz osób lub towarów pojazdami mechanicznemi wypisu z rejestru handlowego — Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia co następuje:

Na obszarze b. zaboru rosyjskiego wpis do rejestru handlowego reguluje dekret o rejestrze handlowym z 7/II 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 164, Dz. P. P. P. Nr. 64, poz. 382 z roku 1919, Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 170 z roku 1922, Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 668 z roku 1922, i inne późniejsze przepisy, w szczególności prawo o spółkach akcyjnych z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 383), prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 602), tudzież o ile chodzi o stronę techniczną prowadzenia rejestru handlowego rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24/4 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 37, poz. 279) i z dnia 24/9 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 813). W myśl artykułu 1 dekretu o rejestrze handlowym z dnia 7 lutego 1919 r. obowiązkowi wpisu podlegają wszyscy uznawani za handlujących przez kodeks handlowy, lub przez inne ustawy, z wyjątkiem zajmujących się handlem drobnym. Zarejestrowaniu podlegają więc kupcy jednoosobowi, spółki firmowe, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i spółki akcyjne.

Na obszarze b. zaboru austrjackiego wpis do rejestru handlowego reguluje austrjacki kodeks handlowy i inne późniejsze przepisy, w szczególności cyt. prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z 27 października 1933 r. i prawo o spółkach akcyjnych z dn. 22 marca 1928 r. Obowiązkowi wpisu podlegają więc kupcy jednoosobowi (z wyjątkiem drobnych kupców), spółki jawne i konmendytowe, spółki akcyjne i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Na obszarze b. zaboru pruskiego wpis do rejestru handlowego reguluje niemiecki kodeks handlowy i późniejsze przepisy w szczególności cyt. prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z dn. 27/X. 1933 r. i prawo o spółkach akcyjnych z dn. 22/III. 1928 r. Obowiązek wpisu do rejestru handlowego dotyczy naogół tych samych osób, co na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Spółdzielnie podlegają wpisowi do osobnego rejestru w myśl przepisów o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733 z roku 1920, Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 265 z roku 1922 i Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1119 z roku 1923).

Z dniem 1 lipca 1934 r. wchodzi w życie nowy kodeks handlowy i przepisy, wprowadzające kodeks handlowy (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 600 i 601 z r. 1933). Od tego dnia obowiązywać będą w całem Państwie odnośnie do rejestru handlowego jednolite nowe przepisy.

W każdym więc przypadku, gdy ubiegającym się o koncesję jest osoba, podlegająca obowiązkowi wpisu bądź do rejestru handlowego, bądź do rejestru spółdzielni, należy żądać od niej złożenia uwierzytelnionego wypisu z rejestru.

W przypadkach, gdy o koncesję ubiega się grupa osób, która projektuje zawiązanie spółki w razie otrzymania koncesji, nie należy żądać wypisu z rejestru lecz tylko umowy spółki, względnie projektu statutu projektowanej spółki. W tych jednak przypadkach koncesja może być udzielona dopiero po zawiązaniu spółki i po przedłożeniu wypisu z rejestru handlowego.

ZAWIADOMIENIE.

W Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 637 z 1933 r. zostało ogłoszone rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie przekształcenia Państwowej Rady Kolejowej na Państwową Radę Komunikacyjną a w Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 102 z 1934 r. rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 listopada 1933 r. o zmianach w rozporządzeniu z dnia 2 czerwca 1932 r. w sprawie wykonania ustawy o powołaniu Państwowej Rady Kolejowej.

SPROSTOWANIA.

W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 10 lutego 1934 r. Nr. P. U. II/70/1/34 o dodatkach funkcyjnych pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr. 4, poz. 18) wstawia się w § 1, pkt. 10 po wyrazach „Kierownicy Działów w Wydziale ruchu, mechanicznym, drogowym w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie, wyrazy „Naczelnik Warsztatów Drogowych w Starosielcach".

W numerze 1 Dz. Urz. M. K. z 1934 r. na stronie 5 w wierszu ostatnim lewej kolumny zamiast: 80 twardym — 180 twardym.

W numerze 10 Dz. Urz. M. K. z 1934 r. na stronie 132 przy pozycji 9 — inż. Holc Bolesław zamiast cyfry 100 powinno być 150 złotych.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr. 69634. 14.IV.34. 8200

WARUNKI PRENUMERATY. Prenumeratę przyjmuje Administracja Dziennika (Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr. 4, pokój Nr. 123, II p. telefon Nr. 8-26-28). Prenumerata wynosi rocznie 8 zł, kwartalnie 2 zł. Cena każdego numeru 50 gr. Prenumeratę można uiszczać do P. K. O. za pośrednictwem konta czekowego Administracji Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr. 30658. Na odwrotnej stronie czeku nadawczego P. K. O. należy wskazać cel wpłaty.

Poszczególne numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego M. K. lub w składnicach Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.